

NYHET!

adressa.no gir deg oversikt over
Ukens visninger
i Trøndelag

Reise MAG 36 siders reise-magasin

Til topps i Spania

LES HER

Adresseavisen

Profilerte stillinger

Vaktmester/Fagarbeider

Vikar Næringsmiddelkonsulent

i Nord – Trøndelag og deler av Nordland

AGA

Servicetekniker

NARRO BIL

Mekaniker / Tekniker/feilsøker

På grunn av stor pågang på vårt verksted i Trondheim søker vi etter nye medarbeidere

AVINOR

Lufthavnbetjenter - vikarer

Avinor søker lufthavnbetjenter - vikarer ved Trondheim lufthavn Værnes

Forrige 5 | Neste 5Se alle stillinger

NYHET!

adressa.no gir deg oversikt over
Ukens visninger i Trøndelag

 adressa.no

forsiden | meninger

Kronikk, torsdag 12. januar 2012

De triste landene

Handlet mot urett: Sonia Pierre (bildet) døde for ikke lenge sidene. Hun var en kriger som besvarte urett med handling, og hun bygget opp sin egen organisasjon, skriver kronikkforfatteren.

Etter at jordskjelvet rammet Haiti for to år siden tok det ikke lang tid før vi alle lærte oss å kjenne forskjellen

på Tahiti og Haiti. Men vet du hvem Sonia Pierre var?

Jørgen Yri, Universitetslektor i spansk,
Institutt for moderne fremmedspråk, NTNU.
Publisert: 12.01.2012 kl. 09:25
Endret: 12.01.2012 kl. 09:27

Hun var en seig og hjertevarm soldat på de tauses lag

Sjansen er nok størst for at du aldri har hørt om henne. Både Hillary Clinton, Michelle Obama, dominikanske myndigheter, tusenvis av haitiere og dominikanere vet imidlertid godt hvem hun var.

Haiti deler øy med Den dominikanske republikk, og begge landene kan i ulik grad sies å tilhøre kategorien «de triste landene langt der borte», fulle av urett og nød, med Haiti som den klart svakeste part. Gjenoppbyggingen av landet går tregt. Ifølge FN bor 630 000 mennesker stadig som internt fordrevne flyktninger i landet (per mai 2011), andre opererer med langt høyere tall. Haitis vanskeligheter er imidlertid godt kjent. Mindre omtalt her hjemme er situasjonen til de hundretusener av haitiere og etterkommerne deres som lever og har levd på dominikansk jord, både før og etter jordskjelvet. Og det er her Sonia Pierre kommer inn i bildet.

Hun ble født som en av tolv søsken av fattige haitiske foreldre i en batey – bosetning for haitiske sesongarbeidere – ved den lille byen Villa Altagracia i Den dominikanske republikk i 1963, hvor hun også befant seg da hun døde, 4. desember 2011. På flere vis var hun en typisk dominikaner av haitisk opprinnelse. Fra begynnelsen av forrige århundre har et ukjent antall hundretusener av haitiere krysset grensen over til dominikansk jord. Noen ble værende hele livet, andre dro over for kortere perioder. De færreste har dokumenter og dermed heller ikke noe beviselig statsborgerskap. Felles for dem alle er at de skiller seg fra sine dominikanske øybrødre gjennom ulik religion, ulike språk og vesentlig mørkere hudfarge. Haitierne har i Den dominikanske republikk gjennom ulike epoker hele forrige århundre og frem til i dag blitt brukt som sydebukker og skyteskiver, og Sonia Pierre var en av de som sloss slåss hele livet mot dette, helt fra hun første gang ble arrestert som trettenåring etter å ha organisert en fem dager lang streik mot arbeidsforholdene i bateyen der hun bodde.

Hun var ingen politiker eller pompøs akademiker som snakket storslagent om urettferdighet med en drøm om en dag å sitte bekvemt på et kontor eller i senatet. Hun var en kriger som besvarte urett med handling, og hun bygget opp sin egen organisasjon, under navnet MUDHA (dominikansk-haitisk kvinnebevegelse). Da Sonia Pierre i 2010 mottok Women of courage-prisen for sitt arbeid fra utenriksminister Hillary Clinton og Michelle Obama var det en anerkjennelse av flere tiår med aktivisme.

MUDHA fant frem og publiserte bevis på at myndighetene sender ut barn uten foreldrene sine, at svarte dominikanere som aldri har vært i Haiti kastes ut fordi de er svarte (og dermed ligner på haitierne). Med eller uten dokumenter blir de overlatt til seg selv på andre siden av en grense de aldri før har krysset. Soldater som raner dem de kaster ut, og seksuelt misbruk av kvinner i forbindelse med deportasjonene er andre sider av virkeligheten som MUDHA har brakt frem i lyset. Myndighetene ønsket flere ganger å frata Pierres dominikanske statsborgerskap under påskudd av at hun var barn av innvandrere uten papirene i orden. Barn av haitiske foreldre uten lovlige papirer nektes fødselsdokumenter og står dermed uten verken haitisk eller dominikansk nasjonalitet. Konkret betyr dette at de verken har rett til utdanning, helse, beskyttelse eller lovlig arbeid. Dette er en kamp som ikke var over da Pierre døde. Den nye dominikanske grunnloven av 2010 gjør det i stedet lettere for dominikanske myndigheter å nekte barna disse rettighetene til statsborgerskap.

Ifølge meningsmotstanderne bedrev Sonia Pierre et arbeid basert på løgner, produsert for å svarte den dominikanske nasjonen for MUDHAs egen vinnings skyld. Og her nærmer vi oss en mer abstrakt side ved haitiernes tilstedeværelse: selve den dominikanske kulturen og nasjonen står visstnok i fare for utvanning og i verste fall utryddelse. Det snakkes om sammenstøt mellom ulike kulturer, språk og religioner. Og den viktigste fienden er ikke haitierne selv, men dem som tillater at dette skjer, altså de «pro-haitiske lakeiene». Disse finner man både blant dominikanere selv og utlendinger, som for eksempel Amnesty, Kirkens Nødhjelp, ulike forskere og journalister. Og Sonia Pierre og hennes MUDHA. Hun ble framstilt som en antidominikansk agitator. Hun ble utsatt for dødstrusler mot seg og sine, hjemmet hennes ble satt fyr på, hun ble stoppet på gata og andre steder av forbigående som gjenkjente henne og truet henne, og flere ganger, senest høsten 2011, ble hun svartet gjennom artikler, plakater i gatene og leserbrev. Selv sa hun at hun ikke var noen kritiker av landet sitt, hun var en kritiker av måten det ble styrt på.

Det var trist å få beskjeden om at Sonia Pierre var gått bort. Hun var en seig og hjertevarm soldat på de tauses lag, det vil si alle dem som juridisk sett ikke eksisterer, fordi de ikke besitter den nødvendige dokumentasjonen. Rettighetene hun sloss for har mange paralleller rundt i verden. På samme måte har motstanderne hennes også mange paralleller: Frykten for å tape sin egen kultur, over bevisstheten om at det er «oss» eller «dem», og den paranoide angsten for å tape en nasjon.

